

Závěr

Ve své diplomové práci jsem se zabývala českou právní úpravou audiovizuálního díla, která se nachází zejména v zákoně č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským. V souladu s principem materiální pravdy, který ovládá české autorské právo, je dle této právní úpravy za autora, dle mého názoru spravedlivě, považován režisér. Rovněž se domnívám, že výrobci audiovizuálního díla, jakožto osobě, která se na vytvoření audiovizuálního díla zpravidla finančně podílí nejvíc, autorský zákon poskytuje dostatečnou ochranu prostřednictvím zákonné domněnky a práva, které výrobce audiovizuálního díla požívá jako výrobce zvukově obrazového záznamu.

Při zpracovávání veřejnoprávní úpravy audiovizuálních děl, která se nachází zejména v zákoně č. 273/1993 Sb., o některých podmínkách výroby, šíření a archivování audiovizuálních děl, jsem se více věnovala otázce jednotného systému označování audiovizuálních děl, který by řešil otázku věkové přístupnosti těchto děl, podobně jak je tomu v již fungujícím systému v Nizozemsku. Stejně označení přístupnosti by se podle něj používalo nejen v kinech, ale i v televizi či prodejnách a půjčovnách a rodič by byl mnohem detailněji informován o obsahu audiovizuálního díla, nemluvě o tom, že by se pak určitá audiovizuální díla vysílala v době, stanovené přiměřeně k obsahu audiovizuálního díla.

Pokud jde o problematiku ochrany autorských práv k audiovizuálnímu dílu, kterou jsem rozebírala v poslední kapitole, myslím si, že současný problém filmového pirátství souvisí jak s technologickým vývojem, tak zejména s postojem společnosti, která tomuto porušování autorských práv nepřikládá ekvivalentní význam. Proto vidím velmi přínosnou činnost České protipirátské unie, která na tento problém upozorňuje a s většími či menšími úspěchy se v této oblasti angažuje.